

Ми розуміємо, що навіть якщо поширення неправдивих, неточних або неповних відомостей мало разовий характер, споживачі пам'ятатимуть повідомлення та продовжуватимуть купувати товар, базуючись на хибній інформації. А у разі спростування неправдивих, неточних або неповних відомостей порушник відновлює репутацію та довіру населення до свого конкурента, а також відновлює його право на свободу підприємницької діяльності.

Таким чином, спростування дискредитуючої інформації може бути найкращим засобом, щоб перешкодити недобросовісному конкуренту отримати незаконні прибутки внаслідок поширення неправдивих, неточних або неповних відомостей стосовно свого конкурента.

Нажаль, незважаючи на існування широкого спектру нормативно-правових актів, що регулюють відносини пов'язані з захистом від недобросовісної конкуренції, недобросовісна конкуренція все ще залишається поширеним та негативним явищем. Перспективним виходом із цих проблем, а саме зменшення проявів недобросовісної конкуренції буде: підвищення рівня правової обізнаності суб'єктів господарювання щодо захисту своїх прав та інтересів, удосконалення законодавства про захист від недобросовісної конкуренції, що є запорукою створення цивілізованого ринкового середовища, у якому і підприємці, і споживачі будуть надійно захищені від недобросовісної конкуренції, пов'язаної з неправомірним використанням об'єктів інтелектуальної власності, виробництвом фальсифікованих товарів.

Список бібліографічних посилань

1. Можливі шляхи захисту від недобросовісної конкуренції та санкції за її вчинення // Удалов В. Г. Конкурентне право. URL: <http://textbooks.net.ua/content/view/2103/28/> (дата звернення: 19.04.2017).

Одержано 20.04.2017

УДК 331.556

Ярослав Васильович Синяк,

курсант 3 курсу факультету № 1 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук, доцент Чавикіна Т. І.

ЗОВНІШНЯ ТРУДОВА МІГРАЦІЯ В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ТА ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ

В умовах стрімкої активізації міжнародної мобільності населення України, що відбувається в руслі закономірного для доби глобалізації наростання світових процесів трудової міграції, зростає значення регулювання міждержавного співробітництва у сфері захисту прав та інтересів трудових мігрантів на основі норм міжнародного права.

Проблеми розвитку сучасних трудових міграційних процесів викликали значний інтерес багатьох провідних учених. Серед вітчизняних науковців, які присвятили свої праці проблемам трудової міграції, слід виокремити Д. Богиню, А. Гайдучького, О. Каца, Е. Лібанову тощо.

Ведучи мову про зовнішню трудову міграцію в Україні, слід враховувати реалії сьогодення. Так, за результатами спеціальних досліджень та оцінками експертів, за кордоном сьогодні перебуває від 1 до 7 млн мігрантів, але реальні дані щодо трудової міграції практично відсутні. За даними опитувань Державної служби статистики (див.: <http://www.ukrstat.gov.ua>), у 2008 та 2012 роках кількість трудових мігрантів становила 1,5 та 1,2 млн осіб відповідно.

Також, за даними Світового банку, Україна стала п'ятою державою у світі за кількістю емігрантів, а фінансові втрати нашої держави від виїзду науковців та висококваліфікованих спеціалістів становлять понад 1 млрд доларів США на рік (див.: <http://www.worldbank.org/uk>).

Враховуючи ці негативні статистичні дані, перед національним законодавцем постає завдання адекватного вирішення проблеми трудової міграції, що вимагає суттєвого удосконалення державної міграційної політики. Наразі для вирішення задекларованої проблематики було прийнято закон України від 05.11.2015 № 761-VIII «Про зовнішню трудову міграцію», що покликаний визначати правові та організаційні засади державного регулювання зовнішньої трудової міграції та соціального захисту громадян України за кордоном (трудовах мігрантів) і членів їхніх сімей.

Разом з тим, як свідчить хронологія змін, а також зміст деяких новоприйнятих положень, це відбулося не стільки завдяки усвідомленню владою та суспільством значення трудових міграційних процесів для розвитку країни, скільки внаслідок реалізації задекларованого євроінтеграційного вектору розвитку держави та виконання вимог Євросоюзу. Водночас це пояснює декларативний характер цього закону, в якому положення і норми містять загальну інформацію та посиляються на міжнародні норми – правові та міжнародні договори, не вказуючи при цьому на механізми їх реалізації.

Повертаючись до розгляду вказаного закону, слід відзначити, що вперше у системі законодавчих дефініцій з'явився термін «трудова мігрант» – громадянин України, який здійснював, здійснює або здійснюватиме оплачувану діяльність у державі перебування, не заборонену законодавством цієї держави.

При цьому також визначений перелік трудових мігрантів, на яких поширюються норми цього закону, та осіб, які опинилися поза його дією. До останніх були віднесені особи, які здобувають освіту, професійну підготовку та підвищують кваліфікацію за кордоном, зокрема в межах освітніх програм. Так, цією нормою законодавець позбавляє українських студентів за кордоном, які успішно поєднують навчання та трудову діяльність, можливості забезпечити належні умови праці та соціальний захист відповідно до закону.

У контексті боротьби з нелегальною трудовою міграцією та лібералізацією її легальних форм законодавцем було лише визначено інститути, які можуть здійснювати працевлаштування трудового мігранта в державі перебування. До них належать:

- 1) органи виконавчої влади відповідно до укладених міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України;

- 2) суб'єкт господарювання, що надає послуги з посередництва у працевлаштуванні за кордоном на підставі ліцензії, виданої відповідно до закону.

Однак очевидним є те, що Закон не передбачає заходів, спрямованих на активізацію конкуренції ринку працевлаштування за кордоном і антимонопольного регулювання, а також не лібералізує податкове регулювання діяльності суб'єкта господарювання, що надає послуги з посередництва у працевлаштуванні за кордоном, котрі, у свою чергу, зменшили б кількість нелегальних трудових мігрантів.

Слушним у цьому аспекті видається й зауваження О. В. Кислициної, яка звернула увагу на відсутність у Законі стратегії в напрямку створення умов для ефективного використання міграційного капіталу, тобто перетворення міграційного капіталу в інвестиційний капітал [1].

Адже перекази мігрантів, забезпечуючи додаткові валютні надходження, дозволяють поступово обмежувати вплив і залежність від міжнародних фінансових організацій, крім того, вони характеризуються стабільністю, відносною стійкістю до кризових явищ, справляють антициклічний вплив на національну економіку [2].

У Законі зазначається тільки можливість переказу коштів, що здійснюється відповідно до законодавства держави перебування та законодавства України, якщо інше не передбачено міжнародними договорами.

Ще одним аналізованим елементом, на який слід звернути увагу, є пенсійне забезпечення трудових мігрантів, котре, як зазначено в Законі, здійснюється відповідно до законів, якими встановлюються умови пенсійного забезпечення, та міжнародних договорів у сфері пенсійного забезпечення, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Враховуючи особливості вітчизняної пенсійної системи, вважаємо за необхідне здійснити заміну документів про стаж роботи старого зразка на новий тип, у якому враховується знаходження людини за кордоном як трудового емігранта для отримання відповідного трудового стажу.

Підбиваючи підсумки проведеного дослідження варто зазначити, що вирішення проблематики зовнішньої трудової міграції в Україні повинно здійснюватися комплексно, із застосуванням нових нормативно-правових актів, створенням різних державних програм та наданням більших повноважень суб'єктам господарювання, що надають послуги з посередництва у працевлаштуванні за кордоном на підставі ліцензії. При цьому зовнішню трудову міграцію необхідно розглядати не лише в негативному ракурсі, а навчитися використовувати такі позитивні моменти, як міграційні інвестиції та зменшення відсотку безробіття в Україні.

Список бібліографічних посилань

1. Кислицина О. В. Концепція регулювання міжнародної трудової міграції України в умовах глобалізації. *Культура народів Причорномор'я*. 2011. № 195. С. 62–66 (74–77). URL: <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/55243/25-Kislitsina.pdf> (дата звернення: 18.04.2017).

2. Глущенко Г. И. Влияние международной трудовой миграции на развитие мирового и национального хозяйств: автореф. дис. ... д-ра экон. наук: 08.00.14. Пенза, 2009. 388 с.

Одержано 20.04.2017

